

Yusuf, Mısır'ın Prensi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 41:37–46; 1.Krallar 3:12; Yaratılış 42; Romahlılar 5:7–11; Yaratılış 43; Yaratılış 44, Yaratılış 45.*

HATIRLAMA METNİ: “Ve Firavun Yusuf’a dedi: Bak, seni bütün Mısır diyarı üzerine koydum” (*Yaratılış 41:41 KM*).

Yusuf artık Mısır'ın yöneticisi olmuştu ve kendi kardeşleri onun kim olduğunu bilmeden önünde eğileceklerdi (*Yaratılış 42*). Yusuf'un ağabeyleri, Yusuf onları Benyamin'i alıp geri gelmeye zorladığında onun önünde eğileceklerdi (*Yaratılış 43*) ve –Benyamin'in güvenliğinin tehlikede olduğunu hissettiklerinde de (*Yaratılış 44*)–“Firavun gibi” olduğunu gördükleri bu güçlü adama merhamet için yalvaracaklardı. Sonunda, Yusuf kimliğini açıkladığında yapmış oldukları şeye rağmen, Tanrı'nın o durumdan bir iyilik ortaya çıkardığını anlayacaklardı.

İlginç olan, bundan sonra gerçekleşen olayların tümü, Yusuf'un elde ettiği başarıyla ilgili olması gerekirken, daha çok ağabeylerinin tövbe etmeleriyle ilgilidir. Yusuf ile babaları arasında gidip gelirken yaptıkları yolculuklar, karşılaşmaları engeller Yusuf'a ve babalarına karşı yaptıkları kötü şeyleri hatırlamalarını sağladı ve Tanrı'ya karşı günah işlemiş olduklarının farkına vardılar. Yusuf'un ağabeyleri tüm bu tecrübeyi ilahi bir yargılama olarak yaşadılar. Ve herkesi göz yaşlarıyla sevince bulayan duygusal son, aklanması mümkün olmayan tüm kötülüklerine rağmen aynı zamanda onlar için bir bağışlanma mesajı barındırıyordu.

**18 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yusuf Güç Kazanıyor

Yusuf'a göre, Firavunun düşleri Tanrı'nın ülkede "ne yapacağını" (*Yaratılış 41:28*) açıklıyordu. Buna rağmen, Yusuf Firavun'u kendi Tanrı'sına inanmaya çağırmadı. Tersine, Yusuf'un ilk verdiği tepki eyleme geçmekti. Yusuf bir ekonomik program önerdi. İşin ilginç, Firavun Yusuf'un söylediklerinin sadece iktisadi kısmını önemsendi. Sanki düşün manevi anlamı ve Tanrı'nın düşü göstermekteki işlevi değil de, iktisadi dersler onun daha çok ilgisini çekiyor gibiydi.

Yaratılış 41:37-57 ayetlerini okuyun. Yusuf'un başarısında Tanrı'nın yeri nedir?

Firavun'un ülkenin yönetimi için Yusuf'u seçmesinin sebebi onun düşleri doğru bir şekilde yorumlamış ve ülkenin yakın gelecekte yaşayacağı sorunu ortaya koymuş olması değil, bu sorun için bir çözüm önerisine sahip olmasıydı çünkü "bu öneri firavunla görevlilerine iyi göründü" (*Yaratılış 41:37*). Firavun'un seçimi dini olmaktan çok faydacı gibi görünüyordu. Fakat Firavun Yusuf'un "Tanrı Ruhuna sahip" (*Yaratılış 41:38*) olduğunu fark etmişti ve onu "akıllı ve hikmetli" (*Yaratılış 41:39 KM*) olarak nitelendirmişti. Bu, Tanrı'nın verdiği bilgeliği belirten bir ifadedir (*bkz. Yaratılış 41:33 KM; 1.Krallar. 3:12 ile karşılaştırın*).

Kutsal Kitap metninde yazan tüm ayrıntılar, o dönemde Mısır'ın içinde bulunduğu tarihsel şartlarla uyumaktadır. Siyasi açıdan, Firavunun Yusuf'u vezir atması Mısır'da alışılmadık bir uygulama değildi, o dönemde başka yabancı vezirlerin de görev yaptığı onaylanmış bir gerçektir.

Sonrasındaki yedi yıl o kadar bolluk oldu ki, buğday "ölçülemeyecek kadar çoktu" (*Yaratılış 41:49*). Bu, doğaüstü bir takdirin işaretiydi. "Denizin kumu kadar çok" (*Yaratılış 41:49*) benzetmesi bunun Tanrı'nın bir bereketi olduğunu göstermektedir (*Yaratılış 22:17*). Yusuf bu bereketi kişisel olarak kendi üretkenliğiyle ortaya koyuyordu. Bu, iki fenomenin arkasında da aynı Tanrı'nın bulunduğunu kanıtlayan bir tesadüftü. Yusuf'un iki oğlu oldu. Oğullarına verdiği adlar Yusuf'un Tanrı'nın takdirini nasıl tecrübe ettiğini gösteriyordu. O, kederin anısını sevince (Menaşşe) ve geçmişteki dertleri de üretkenliğe (Efraim) dönüştürmüştü. Bu, Tanrı'nın kötü bir durumu nasıl da çok iyi olan bir şeye dönüştürmesine ne kadar güçlü bir örnektir.

Başkalarının da, bizim hayat tarzımızdan yola çıkarak Tanrı'mızın gerçekliğini görebilmelerini mümkün kılacak olan yollar nelerdir?

Yusuf Ağabeyleriyle Yüzleşiyor

Yaratılış 42. bölümü okuyun. Burada ne oldu ve İnsanın kötülüğüne ve suistimaline rağmen Tanrı'nın takdirini ne şekilde ortaya koymaktadır?

Kıtlık Yakup'u buğday almaları için oğullarını Mısır'a göndermeye mecbur bıraktı. İlginç şekilde bu işe ön ayak olan Yakup'tu (*Yaratılış 42:1*). Denetimi dışındaki koşulların bir kurbanı olan bu talihsiz yaşlı adam, farkında olmadan uğruna uzun süre yas tuttuğu oğluna kavuşmasını sağlayacak bir dizi şaşırtıcı olayın başlamasına sebep oldu.

Bu buluşmanın Tanrı'nın inayetiyle meydana geldiği, iki asli karakter aracılığıyla vurgulanmaktadır. İlk olarak, bu Yusuf'un düşlerinin gerçekleşmesi olarak görülmektedir. Yusuf'un peygamberlik düşlerinde öngörülen olay- "benim demetim kalkıp dikildi. Sizinkilerse, çevresine toplanıp önünde eğildiler." (*Yaratılış 37:7*)– işte şimdi gerçekleşiyordu. Yusuf, "memleket üzerine vali" (*Yaratılış 42:6 KM*) ve "memleketin efendisi" (*Yaratılış 42:30, 33 KM*) diye tanımlanıyor. Yusuf'un sahip olduğu kuvvetli mevki, "gelip onun önünde yere kapanan" (*Yaratılış 42:6*) ihtiyaç içindeki ağabeylerinin durumuyla zıtlık oluşturuyordu. Bunlar Yusuf'un gördüğü düş yüzünden onunla alay eden ve düşün gerçekleşeceğinden şüphe eden aynı on ağabeyiydi (*Yaratılış 37:8*).

İkinci olarak, Tanrı'nın inayetiyle gerçekleşen bu karşılaşma bir karşılık olarak tarif edilmiştir. İfadeler ve içerik açısından iki olay arasındaki benzerlikler, adil bir cezalandırmanın özelliklerini vurgulamaktadır. "Ve birbirlerine dediler" (*Yaratılış 42:21 KM*) ifadesi, Yusuf'a komplolar kurmaya başladıklarında da kullanılmıştı (*Yaratılış 37:19 KM*). Ağabeylerinin zindanda geçirdikleri zaman (*Yaratılış 42:17*), Yusuf'un zindanda geçirdiği zamana benziyordu (*Yaratılış 40:3, 4*). Aslında, Yusuf'un ağabeyleri o an başlarına gelen şeyleri belki de yirmi yıl önce kardeşlerine yaptıkları şeye bağlıyorlardı. "Birbirlerine, 'Besbelli kardeşimize yaptığımızın cezasını çekiyoruz' dediler, 'Bize yalvardığında nasıl sıkıntı çektiğini gördük, ama dinlemedik. Bu sıkıntı onun için başımıza geldi'" (*Yaratılış 42:21*).

Ruben'in geçmişte yaptığı "kan dökmeyin" (*Yaratılış 37:22*) uyarısını anımsatan, "kanının hesabı soruluyor" (*Yaratılış 42:22*) sözü, o zaman yaptıklarıyla bugün başlarına gelenler arasındaki bağlantıyı güçlendirmektedir.

Elbette hepimiz bugün pişman olduğumuz pek çok şey yapmışızdır. Ne şekilde yaptıklarımızı olabildiğince telafi edebiliriz? Ayrıca, Tanrı'nın İsa aracılığıyla bağışlanma vaatlerini kabul etmek neden bizim için son derece önemlidir (bkz. Romalılar 5:7-11)?

Yusuf ve Benyamin

Yakup Rahel'den olan oğullarından onunla kalan tek evladı Benyamin'in yanından ayrılmasına kolaylıkla razı gelmedi. Yusuf'u kaybettiği gibi onu da kaybedeceğinden korktu (*Yaratılış 43:6-8*). Ancak buğdayları tükenince (*Yaratılış 43:2*) ve Yahuda yemin ederek Benyamin'in döneceğini güvence altına aldığımda (*Yaratılış 43:9*) Yakup sonunda Mısır'a ikinci bir ziyaret gerçekleştirmelerine razı geldi ve Benyamin'in de ağabeyleriyle birlikte gitmesine izin verdi.

Yaratılış 43. bölümü okuyun. Benyamin'in varlığı olayların akışına nasıl bir etki yaptı?

Olaylara yön veren Benyamin'in varlığı oldu. Tüm kardeşleri Yusuf'un huzuruna çıktıklarında, onun gördüğü tek kişi Benyamin oldu (*Yaratılış 43:16*). "Kardeşi" (*Yaratılış 43:29*) diye tanımlanan tek kişi Benyamin'dir. Benyamin'den adıyla bahsedilirken, diğer kardeşlerinden hiçbirinin adı anılmadı; onlardan kabaca "bu adamlar" diye bahsedildi (*Yaratılış 43:16*).

Yusuf Benyamin'e olan özel ilgisini doğrulayan bir ifadeyle, ona "oğlum" diye hitap etti (*Yaratılış 43:29; Yaratılış 22:8 ile karşılaştırın*). Yusuf onu "Tanrı sana lütfetsin" (*Yaratılış 43:29*) sözüyle bereketledi. Bu ifade onun karşılık bulmayan lütuf isteğini andırıyordu (*Yaratılış 42:21*). Yusuf ağabeylerinden almadığı lütfü kardeşi Benyamin'e veriyordu.

Ağabeyleri tahsil edilmeyen para yüzünden zindana atılacaklarından korkarken, Yusuf sadece Benyamin aralarında olduğu için bir sofraya kurdu muştı. Benyamin tüm bu olayda sanki kefaretiler bir etkiye sahipti. Tüm kardeşler onun kurallarına riayet ederek yaş sırasına göre oturduklarında, en geçleri olan Benyamin'e diğerlerinin beş katı yiyecek sunuldu (*Yaratılış 43:33, 34*). Fakat buna rağmen bu kayırmacılık onları rahatsız etmedi. Oysa yıllar önce Yusuf babalarının en sevdiği evladı diye, hem üvey kardeşleri olan Yusuf'a hem de kendi babalarına korkunç şeyler yapmışlardı (*Yaratılış 37:3, 4*).

"Benyamin'e bu şekilde iltimas ederek, en küçük kardeşe de kendisine gösterilen kıskançlıkla ve nefretle davranılıp davranılmadığını tespit etmeye çalışıyordu. Halen Yusuf'un dillerini anlamadığını zannetmekte olan kardeşler kendi aralarında serbestçe konuşuyordu; böylece onların gerçek duygularını öğrenmek için iyi bir fırsat elde etti. Onları biraz daha sınamak istedi ve oradan ayrılmalarından önce kendi gümüş kâsesinin en küçük kardeşin torbasına gizlenmesini emretti."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 228, 229.

Fal Bakma Kâsesi

Yaratılış 44. bölümü okuyun. Yusuf fal bakma kâsesini neden diğer ağabeylerinden birinin değil de Benyamin'in torbasına koydurdu?

Bu öykü de bir öncekiyle benzer. Daha önce olduğu gibi, Yusuf kesin talimatlar verdi ve bir kez daha adamların torbalarını yiyeceklerle doldurdu. Fakat bu sefer garip bir emir vererek, değerli kâsesini Benyamin'in torbasına koydurdu.

Bu sebeple olaylar değişik bir gidişat aldı. Bir önceki yolculuklarında ağabeyleri Benyamin'i yanlarına almak için Kenan ülkesine dönmüşlerdi, oysa şimdi Yusuf'la görüşmek için Mısır'a dönmek zorundaydılar. Öte yandan, önceki durumda ağabeylerinden hepsi torbalarında aynı şeyi bulmuşlardı, oysa şimdiki durumda Benyamin, Yusuf'un kâsesini alan kişi olarak ayrılıyordu. Beklenmedik şekilde, onur konuğu olan Benyamin Yusuf'un kâsesine ulaşmıştı ve şimdi de bu değerli parçayı çalmakla suçlanıyordu. Zindana gidecekti.

Yusuf'un fal bakma kâsesi kullanması, onun gücüne inandığı anlamına gelmiyor. Yusuf "hiçbir zaman falcılık yeteneğine sahip olduğunu iddia etmemişti, ancak onları hayatlarındaki sırları okuyabildiğine inandırmak istiyordu"—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 229.

Yusuf açısından sihirli kâse, doğa üstü alemini anımsatmak ve böylelikle ağabeylerinin yüreklerinde Tanrı'ya karşı işledikleri günah hissiyatını uyandırmak için kullandığı bir vesileydi. Yahuda, Yusuf'un ima ettiği mesajı böyle yorumladı çünkü Tanrı'nın onlarda suç bulduğundan bahsediyor (*Yaratılış 44:16*). Aynı zamanda, bu değerli kâsenin çalınması sert bir cezayı gerekli kılacak ve böylece ağabeylerinin düşüncelerini sınayacaktı.

Ağabeylerinin duygu yoğunluğu ve verdikleri tepki dikkat çekiciydi. Hepsi aynı acıyı hissediyor, Benyamin için endişeleniyorlardı. O da Yusuf gibi kaybolacak ve onun gibi masum olmasına rağmen, o da Mısır'da bir köle olacaktı. Bu sebeple Yahuda, masum İshak "yerine" nasıl koç kurban edildiyse, Benyamin "yerine" köle olarak kendisinin alınmasını teklif etti (*Yaratılış 44:33; Yaratılış 2:13 ile karşılaştırın*). Yahuda, amacı tam olarak babasını perişan edecek bu "kötülükle" başa çıkmak olan bir kurban, bir vekil olarak kendisini sundu (*Yaratılış 44:34*).

Yahuda'nın teklifiyle örneklenen vekillik işlemiyle hangi sevgi ilkesi gösterilmektedir? Bu çeşit sevgi, bir Kutsal Kitap kavramı olarak kurtuluşu nasıl açıklamaktadır? (Bkz. Romalılar 5:8.)

“Ben Kardeşiniz Yusuf’um”

Yaratılış 45. bölümü okuyun. Bu hikayede hangi sevgi, iman ve umut derslerini bulabiliriz?

Tam olarak Yahuda babasının başına gelecek kötülükten bahsettiği anda (*Yaratılış 44:34*), Yusuf “bağırđı” ve “kendini kardeşlerine tanıttı” (*Yaratılış 45:1*). Tanrı’nın Kendisini göstermesinden bahsedilirken sıklıkla kullanılan bu ifade (*Mısır’dan Çıkış 6:3, Hezekiel 20:9*), burada Kendisini gösterenin aynı zamanda Tanrı olduğunu düşünmemize yol açıyor. Yani, Rab insan kusurlarına rağmen O’nun takdirinin egemen olduğunu göstermişti.

Yusuf’un kardeşleri duyup gördükleri şeye inanamadılar. Bu sebeple Yusuf, “Yusuf benim” (*Yaratılış 45:4*) diye tekrarlamak zorunda kaldı ve ancak ikinci seferinde, “Mısır’a sattığınız kardeşiniz Yusuf benim” (*Yaratılış 45:4*) sözlerini duyduklarında ona inandılar.

Yusuf daha sonra şöyle dedi: “Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi” (*Yaratılış 45:5*). Bu Tanrı’ya atfın iki amacı bulunmaktadır. Böyle söyleyerek kardeşlerine, onlara karşı kötü duygular beslemediğine dair güvence vermiş oldu; aynı zamanda bu derin bir iman ikrarı ve bir umut ifadesiydi çünkü yapmış oldukları şey “büyük kurtuluş” ve “bir bakiye saklamak için” gerekliydi (*Yaratılış 45:7 KM*).

Yusuf daha sonra kardeşlerini, Mısır’a gelmesi için gidip babalarını hazırlamaya teşvik etti. Bu çağrısını onların ikamet edecekleri yerle ilgili açıklayıcı ifadelerle destekledi. Onları yerleştireceği yer, verimli otlaklarıyla meşhur Goşen’di, “Mısır’da en iyi ne varsa” oradaydı (*Yaratılış 45:18, 20*). Yusuf taşıma işiyle de ilgilendi, onlara arabalar verdi. Bunlar, Yakup’u oğullarının yaşadıkları tecrübeyle ilgili ona yalan söylemediğine dair kesinlikle ikna edecekti (*Yaratılış 45:27*). Yakup bu elle tutulur gösterimi Yusuf’un hayatta olduğuna dair gerçek bir kanıt olarak kabul etti ve bu onun hayata dönmesi için yeterli oldu (*Yaratılış 37:35 ayetini Yaratılış 44:29 ile karşılaştırın*).

İşler artık yoluna girmişti. Yakup’un 12 oğlu da hayattaydı. Yakup artık “İsrail” (*Yaratılış 45:28*) olmuştu ve Tanrı’nın takdiri çok güçlü bir yolla ortaya konmuştu.

Evet, Yusuf kardeşlerine karşı lütufkârdı. Bunu yapacak güce sahipti. Peki biz, bize yaptığı kötülükler, Yusuf’un durumunda olanın tersine pek de iyi sonuçlara yol açmamış olan kişilere karşı lütufkâr olmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 114-119 sayfaları arasındaki "Yusuf'un Şaşırtıcı Öyküsü" ve 120-132 sayfaları arasındaki "Yusuf ve Kardeşleri" bölümlerini okuyun.

"Üç gün süren tutuklulukları Yakup'un oğulları için şiddetli acı günleri oldu. Geçmişte yaptıkları kötülükleri, özellikle de Yusuf'a yaptıkları zalimliği düşünüp durdular. Eğer casuslukla suçlanırlar ve kendilerini temize çıkarmak için kanıt gösteremezlerse, öleceklerini ya da köle olacaklarını biliyorlardı. Babalarının sandığı üzere, Yusuf'un başına gelen korkunç ölümden sonra, içlerinden herhangi birinin göstereceği çabanın babalarının Beyamin'in onlarla gitmesine razı olması için yeterli olacağından şüphe ediyorlardı. Yusuf'u bir köle olarak satmışlardı ve şimdi de Allah'ın, bir köle olup acı çekmelerini sağlayarak onları cezalandırmayı tasarladığından korkuyorlardı. Yusuf, babası ve kardeşlerinin ailelerinin yiyecek kıtlığı çekiyor olabileceklerini göz önünde bulundurdu ve ağabeylerinin ona yaptıkları zalimlikten pişman olduklarına, Benyamin'e asla ona davrandıkları gibi davranmayacaklarına ikna oldu."— Ellen G. White, *Spiritual Gifts [Ruhsal Armağanlar]* 3. Cilt, s. 155, 156.

"Yusuf tatmin olmuştu. Kardeşlerini denemiş ve onlarda işledikleri günahlar için gerçek tövbenin meyvelerini görmüştü."— Ellen G. White, *Spiritual Gifts [Ruhsal Armağanlar]* 3. Cilt, s. 165.

Tartışma Soruları:

1. Perşembe gününün dersinin sonundaki soruyu sınıfta tartışın. Sizce işler kendisi için o kadar da iyi gitmemiş olsaydı Yusuf kardeşlerine karşı aynı derecede lütfkâr olur muydu? Elbette bu sorunun cevabını kesin olarak bilemeyiz fakat baştan sonra Yusuf'un öyküsünde karşımıza çıkan hangi göstergeler onun nasıl bir karaktere sahip olduğuna dair, onun lütfkârlığını açıklamamıza yardım edecek bilgiler ortaya koyuyor?
2. Hangi yönlerden Yusuf'u Mesih'in ve Mesih'in yaşadıklarının bir habercisi olarak görebiliriz?
3. Yusuf kardeşlerini sınamıştı. Peki, Tanrı bizi hangi benzer yollarla sınıyor?
4. Üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen ağabeyleri Yusuf'a yaptıkları şeydeki suçlarının farkına vardılar. Bu, suçluluğun ne kadar güçlü olabileceğine dair bize ne öğretiyor? Ve her ne kadar bağışlanabilir ve Tanrı'nın bağışlamasını kabul edebilirsek de, ne kadar hak etmiyor olursak olalım kendimizi bağışlamayı nasıl öğrenebiliriz?